

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
D E C I Z I E

13 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Ion Proca în numele inculpatului Iurie Mînza și avocatul Lilian Timotin în numele lui Ion Colun, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui

Mînza Iurie XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX;

Colun Ion XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 17.10.2018 până la 22.02.2019;

Instanța de apel de la 14.03.2019 până la 09.04.2019;

Instanța de recurs de la 24.07.2019 până la 13.11.2019.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 22 februarie 2019, Iurie Mînza a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal și condamnat la închisoare pe un termen de 6 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate inculpatului a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 5 ani, cu obligația de a nu-și schimba domiciliul fără consimțământul consilierului de probațiune.

În baza art. 87 alin. (2) Cod penal, pedeapsa aplicată prin sentința Judecătoriei Criuleni din 14 noiembrie 2018, prin care Iurie Mînza a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, la pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității cu o durată de 135 ore, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, se va executa de sine stătător.

Prin aceeași sentință Ion Colun a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, condamnat la închisoare pe un termen de 6 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate inculpatului a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 5 ani, cu obligația de a nu-și schimba domiciliul fără consimțământul consilierului de probațiune.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Iurie Mînza la 19 septembrie 2018, aproximativ la ora 21:30, împreună cu Ion Colun, aflându-se în stradă, în satul Cruglic, raionul Criuleni, în urma unui conflict iscat cu cet. Serghei Mînza i-au aplicat multiple lovituri cu pumnii și palmele în regiunea capului și cutiei toracice, după care având scopul răpirii persoanei, intenționat l-au amenințat pe Serghei Mînza cu aplicarea violenței și i-au solicitat ultimului să urce între ei pe motocicletă de model „Viper” cu numărul de înmatriculare XXXXX și după ce acesta s-a urcat, contrar voinței, l-au transportat în satul Izbiște, raionul Criuleni, unde în continuare i-au aplicat lovituri cu pumnii și palmele în regiunea capului și corpului, până când Serghei Mînza și-a pierdut cunoștința.

Astfel, prin acțiunile lor intenționate Iurie Mînza și Ion Colun au comis infracțiunea prevăzută de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal - *răpirea unei persoane de două persoane*.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul prin care a solicitat casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care: Iurie Mînza să fie recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse în limitele sancțiunii prevăzute de acest articol sub formă închisoare pe un termen de 6 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar în conformitate cu prevederile art. 85, 87 Cod penal, de cumulat la pedeapsa stabilită, pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Criuleni din 14 noiembrie 2018, sub formă 135 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu stabilirea unei pedepse definitive de 6 ani și 1 lună și 3 zile și cu privarea de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani; Ion Colun să fie recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse în limitele sancțiunii prevăzute de acest articol sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În susținerea apelului, procurorul a invocat că, instanța de fond eronat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, or, pedeapsa aplicată este prea blândă.

3.1. Nefiind de acord cu sentința a declarat recurs ordinar avocatul Andrei Erhan în numele inculpaților, prin care a solicitat casarea totală a sentinței,

rejudicarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpații să fie achitați de sub învinuirea înaintată, deoarece în acțiunile lor lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) Cod penal.

În motivarea solicitărilor sale, avocatul a invocat dezacordul cu aprecierea probelor dată de către instanța de fond.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2019, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către avocatul Andrei Erhan în numele inculpaților și admis apelul declarat de către procuror, casarea parțială a sentinței în partea stabilirii pedepsei inculpaților cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, și anume:

Iurie Mânza și Ion Colun recunoscuți vinovați de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, se pedepsesc cu închisoare la 6 ani în penitenciar de tip semiînchis, pentru fiecare separat și în conformitate cu prevederile art. 90¹ Cod penal, prima parte a pedepsei - 3 ani închisoare se execută în penitenciar de tip semiînchis de către fiecare separat, iar restul pedepsei - 3 ani închisoare se suspendă condiționat pe o perioadă de probațiune de 3 ani, pentru fiecare separat, obligându-i să nu-și schimbe viza de reședință și/sau domiciliul fără consimțământul organului competent.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a conchis că, instanța de fond corect i-a recunoscut vinovați pe inculpații Iurie Mânza și Ion Colun de comiterea infracțiunii revăzută de art. 164 alin. (2) Cod penal, or, ținând cont de probele administrate în respectiva cauză penală a fost pe deplin demonstrată vinovăția inculpaților, și anume: părții vătămate Serghei Mânza (vol. I. f. d. 170-173); declarațiile martorilor Iulia Mânza (vol. I. f. d. 194-195), Mariana Grecu (vol. I. f. d. 193), Valeriu Mânza (vol. II. f. d. 2); procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 20 septembrie 2018 (vol. I. f. d. 3); procesul-verbal de cercetare la față locului din 20 septembrie 2018 (vol. I. f. d. 6); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 26 septembrie 2018 (vol. I. f. d. 42-43); procesul-verbal de examinare a obiectului din 28 septembrie 2018 (vol. I. f. d. 49-51); procesul-verbal de confruntare din 27 septembrie 2018 între bănuitul Ion Colun și partea vătămată Serghei Mânza (vol. I. f. d. 44-46); raportul de expertiză judiciară nr. 201802P3541 din 22 septembrie 2018 (vol. I. f. d. 26-27).

Astfel, instanța de apel a respins alegațiile apărătorului ca fiind neîntemeiate, deoarece instanța de fond conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, corect a stabilit că inculpații se fac vinovați de cele imputate conform rechizitoriului.

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpaților cu privire la faptul că nu au comis infracțiunea ce li se incriminează, aceste declarații fiind în contradicție

cu probele examinate și cercetate în cadrul examinării cauzei în ședința de judecată, inclusiv, sunt combătute prin declarațiile părții vătămate - Serghei Mînza, care a declarat instanței că s-a urcat pe motocicletă, deoarece i-au spus să urce, amenințându-l că în caz contrar va fi mai rău, însă recunoaște că i-a fost frică și nu cunoștea la ce acțiuni se putea aștepta de la ei, motiv pentru care a urcat pe motocicletă. Când a urcat pe motocicletă nu cunoștea în ce direcție se îndreaptă și nici nu a întrebat unde se îndreaptă, deoarece îi era frică. Iurie a stopat motocicleta la o casă părăsită în s. Izbiște și acolo a coborât, apoi Iurie i-a aplicat o palmă și un pumn în piept, după care și Ion i-a aplicat câteva lovituri. Nu a văzut când inculpații au plecat de la fața locului, deoarece era căzut la pământ fără cunoștință. Aceste declarații sunt susținute și de declarațiile martorilor Iulia Mînza, Valeriu Mînza, Mariana Grecu care pe parcursul procesului au dat declarații consecvente, iar datele comunicate de aceștia coroborează după conținut cu concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 201802P3541 din 22 septembrie 2018, conform căruia la Serghei Mînza au fost depistate leziuni corporale sub formă de echimoze cu excoriații la nivelul capului, echimoză totală la nivelul pavilionului urechii drepte, echimoze la nivelul feței, hemoragie difuză în segmentul lateral al sclerei ochiului stâng, echimoză la nivelul buzei superioare cu trecere pe mucoasa acesteia, echimoză la nivelul mucoasei buzei inferioare, edem postraumatic al țesuturilor moi cu excoriație la nivelul nasului, echimoză la nivelul, regiunii cervicale, echimoze masive cu excoriație la nivelul cutiei toracice, la nivelul articulației umărului drept, posibil în timpul și circumstanțele indicate.

Instanța de apel a reținut că, fapta prejudiciabilă s-a manifestat prin aplicarea loviturilor la nivelul capului, la nivelul feței, hemoragie difuză în segmentul lateral al sclerei ochiului stâng, echimoză la nivelul buzei superioare cu trecere pe mucoasa acesteia, echimoză la nivelul mucoasei buzei inferioare, edem postraumatic al țesuturilor moi cu excoriație la nivelul nasului, echimoză la nivelul, regiunii cervicale, echimoze masive cu excoriație la nivelul cutiei toracice, care sunt organe de importanță vitală, iar urmările prejudiciabile sau exprimat prin vătămarea integrității corporale, fiind prezentă și legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmări, care fără acțiunile sau inacțiunile respective nu aveau să se producă fapta incriminată - răpirea persoanei.

În acest sens, instanța de apel a indicat că, nerecunoașterea vinovăției de către inculpați nu echivalează cu achitarea acestora, din moment ce probele administrate confirmă cu certitudine săvârșirea de către inculpați a infracțiunii constatate, fiind stabilit faptul că inculpații contrar voinței, l-au transportat pe Serghei Mînza în satul

Izbiște, raionul Criuleni, aplicându-i lovituri cu pumnii și palmele în regiunea capului și corpului, până când acesta și-a pierdut cunoștința.

Instanța de apel a constatat că, inculpații cu intenție directă au aplicat părții vătămate lovituri fapt ce confirmă că aceștia au prevăzut și au urmărit scopul, or, inculpații nu au negat faptul că i-au aplicat lovituri lui Serghei Mînza, fapt ce a contribuit la atingerea scopului urmărit de a răpi persoana, acest fapt fiind confirmat de către însăși partea vătămată, cât și Raportul de expertiză judiciară nr. 201802P3541 din 22 septembrie 2018 (vol. II. f. d. 21-22).

Astfel, instanța de apel a conchis că apelul declarat de către apărarea este unul nefondat.

Cu privire la apelul declarat de către procuror, instanța de apel a constatat că prima instanță la stabilirea pedepsei inculpaților, n-a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal.

Analizând sentința, se observă că prima instanță n-a motivat soluția privind suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpaților în baza art. 90 Cod penal, astfel nefiind argumentată temeinic, este lovită de nulitate sentința atacată, în partea pedepsei penale.

Soluționând chestiunea cu privire la pedeapsa penală, instanța de apel a menționat că, inculpații la locul de trai se caracterizează satisfăcător, la evidența medicilor narcolog și psihiatru nu se află, infracțiunea săvârșită în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (4) Cod penal, se clasifică ca fiind gravă.

Astfel, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana inculpaților, nu este rațională și rezonabilă executarea integrală a pedepsei cu închisoare în penitenciar, astfel încât se consideră rezonabilă aplicarea prevederilor art. 90¹ Cod penal, potrivit cărora prima parte a pedepsei se execută în penitenciar, iar restul pedepsei se suspendă condiționat pe o perioadă de probațiune fixat.

Referitor la solicitarea procurorului cu referire la aplicarea prevederile art. 85, 87 Cod penal, instanța de apel a constatat ca prematur de a soluționa chestiunea referitoare la pedeapsa definitivă, prin cumul de sentințe, deoarece la dosar nu există, iar procurorul nu a prezentat sentința Judecătorei Criuleni din 14 noiembrie 2018 și respectiv, date despre rămânerea definitivă și punerea în executare a pedepsei stabilite prin această sentință.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Ion Proca în numele inculpatului Iurie Mînza în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea totală a deciziei, rejudecarea cauzei cu pronunțare unei hotărâri prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirea înaintată prin rechizitoriu.

În motivarea celor solicitate, apărătorul menționează că, instanța de apel a apreciat eronat probele administrate în respectiva cauză penală, or, acestea nu demonstrează vinovăția inculpatului.

De asemenea, avocatul susține că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) Cod penal.

Recurentul remarcă că, instanța de apel nu își motivează suficient soluția prin care inculpatul a fost condamnat și anume sub aspectul componenței de infracțiune prevăzută de art. 164 alin. (2) Cod penal.

Avocatul suplimentar solicită eliberarea certificatului de înmatriculare a motocicletei de model „Viper” cu n/î XXXXX.

5.1. Împotriva deciziei instanței de apel declară recurs ordinar avocatul Lilian Timotin în numele inculpatului Ion Colun prin care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, solicită casarea totală a deciziei, cu remiterea cauzei spre rejudecare către aceeași instanță, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului, avocatul susține dezacordul cu aprecierea probelor, le enumeră și remarcă că instanța prin sentința de condamnare a inculpatului și-a întemeiat poziția doar pe presupuneri.

De asemenea, recurentul menționează că, instanța de apel oferă o motivare haotică fără a da un răspuns clar dacă acțiunile inculpatului nu cad sub incidența unei alte infracțiuni sau contravenție cum ar fi privațiunea ilegală, huliganism sau cauzarea de leziuni corporale, or, în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii imputate.

Totodată, apărătorul invocă că, instanța de apel la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de toate circumstanțele și a numit o pedeapsă fără a lua în calcul prevederile art. 79 Cod penal.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursurilor, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Cu referire la recursul ordinar de către procuror, Colegiul penal menționează că, din cuprinsul recursului declarat se reține că, recurentul invocă ca temeiuri de drept pct. 6), 8) și 12) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce stipulează că:

hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

De asemenea, din textul recursului declarat de către avocatul Lilian Timotin în numele inculpatului Ion Colun se reține că ultimul nu este de acord cu pedeapsa aplicată de către instanța de apel, considerând-o prea aspră, temei prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

Colegiul penal consideră că, temeiurile invocate de către recurenți și prevăzute la pct. 6), 8), 10), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Cu referire la alegațiile avocaților Ion Proca și Lilian Timotin precum că, inculpații nu se fac vinovați de cele imputate, deoarece în acțiunile acestora lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, Colegiul penal le respinge ca fiind declarative, privite drept o metodă de a se eschiva de la răspundere penală, or, vinovăția acestora în cele imputate a fost demonstrată pe deplin, neexistând dubii în acest sens.

Sub aspectul temeiului pentru declarare a recursului indicat de către avocați prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs remarcă că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Subsecvent, Colegiul penal menționează că, din textele recursurilor rezultă că, în viziunea recurenților probele administrate nu confirmă vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii imputate, or, reieșind din materialele dosarului se constată că inculpații a fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, conform indiciilor „răpirea unei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane”, astfel instanța de apel corect a subliniat circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, just ajungând la concluzia privind vinovăția inculpaților.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Prin urmare, recurenții doar au specificat despre lipsa în acțiunile inculpaților a elementelor infracțiunii imputate, fără a-și argumenta poziția, iar critica acestora sub prisma aprecierii probelor care o consideră ilegală, Colegiul penal o respinge ca fiind neîntemeiată reamintind că, la această etapă nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, or, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

De asemenea, Colegiul penal susține că, decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare corespunzătoare rigorilor și exigențelor cuprinse în art. 6 CEDO.

Rezumând cele expuse mai sus, Colegiul penal constată că, în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatului, nefiind identificată de instanța de recurs vreo eroare judiciară, care ar putea servi drept temei de casare a hotărârii atacate.

Cu referire la temeiul prevăzut de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal reamintește că, acest temei este incident când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, iar recurenții nu își motivează poziția în acest sens și nu indică care ar fi încadrarea juridică corectă a acțiunilor inculpaților. Or, simplul dezacord al acestora nu echivalează ca temei de casare a deciziei.

De asemenea, Colegiul penal respinge ca neîntemeiată poziția avocatului Lilian Timotin care susține că decizia instanței de apel este eronată sub aspectul aplicării pedepsei penale, menționând că instanța de apel nu și-a motivat decizia în acest sens, or, acest argument contravine textului deciziei recurate prin care se demonstrează că instanța de apel și-a motivat clar și multiaspectual poziția în acest sens.

Astfel, instanța de recurs consideră că, pedeapsa individualizată inculpaților, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și din partea altor persoane.

Potrivit art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La caz, Colegiul penal constată că, infracțiunea săvârșită de către inculpați, este prevăzută de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal și se pedepsește cu închisoare de la 6 la 10 ani.

Conform art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiuni grave se consideră faptele pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen de până la 12 ani inclusiv. Astfel, instanța de recurs remarcă că inculpații au săvârșit o infracțiune gravă.

Așadar, în concluzie Colegiul penal statuează că, instanța de apel corect a stabilit pedeapsa inculpaților, conducându-se de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei art. 75 alin. (1) Cod penal.

Cu referire la alegațiile avocatului privind aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, Colegiul penal conchide că instanța de apel corect le-a respins, deoarece conform prevederilor art. 79 Cod penal, stabilirea pedepsei sub limita minimă sau a unei pedepse mai blânde, care nu este prevăzută în sancțiunea articolului corespunzător din Codul penal, în baza căruia este încadrată infracțiunea, se admite luând numai în considerare personalitatea vinovatului în cazul existenței circumstanțelor excepționale, legate de scopul, motivele, rolul vinovatului și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, în timpul și după săvârșirea infracțiunii.

Astfel, se înțelege că la aplicarea art. 79 Cod penal, trebuie să existe ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională, ori în datele privind personalitatea infractorului, circumstanțe, împrejurări, particularități, situații sau stări de lucruri, care constituie excepție de la starea obișnuită a lor ori a personalității inculpatului.

Împrejurările obișnuite sunt cele care predomină și caracterizează majoritatea cetățenilor și nu pot fi considerate excepționale. Ca excepționale, instanța urmează să stabilească astfel de împrejurări care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și date privind personalitatea făptuitorului (*grad de invaliditate - I, II, persoana cu dezabilitați severe și accentuate, merite deosebite față de societate, alte circumstanțe de importanță majoră*).

În acest sens, Colegiul penal subliniază că, la caz lipsesc circumstanțe excepționale care ar pune instanța în posibilitatea de a numi o pedeapsă mai blândă sub aspectul prevederilor art. 79 Cod penal.

Cu referire la solicitarea avocatului Ion Proca în numele inculpatului Iurie Mînza privind eliberarea certificatului de înmatriculare a motocicletei de model „Viper” cu n/î XXXXX, Colegiul penal subliniază că legislatorul a prevăzut 16 temeuri pentru ca hotărârile instanței de apel să fie supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Astfel, solicitarea de a elibera un act de la materialele cauzei părților de către un complet de judecată care examinează un recurs ordinar, nu poate fi examinată în ordine de recurs, or, conform art. 432 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, un complet format din 3 judecători, prin decizie, motivată, va decide în unanimitate asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că temeiurile invocate de recurent nu se încadrează în cele prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală.

În concluzie, Colegiul penal subliniază că, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens, iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de apel și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Art. 6 din Convenția europeană cu privire la drepturile omului, impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Astfel, împrejurările enunțate denotă în mod concludent că, instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de către recurenți, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul Ion Proca în numele inculpatului Iurie Mînza și avocatul Lilian Timotin în numele lui Ion Colun, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui *Mînza Iurie XXXXX și Colun Ion XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la *12 decembrie 2019*.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan

Copia corespunde originalului.

Judecător

Ion Guzun